

Cesta domů

Sára Gabrielová (2. místo v I. kategorii)

Zavážu si druhou tenisku, na rameno si hodím batoh, na ledničku pověším cedulku „Nikdy jsem tu neměla být“, prásknu dveřmi a jdu.

Řekli mi: „Všude dobře, doma nejlépe.“ Nejdřív mě to trošku zaskočilo. Vážně? A nespletli jste se? Doma nejlépe... U mě to tak ale rozhodně není! Naštěstí jsem bystrá dívka, takže mi brzy došlo, v čem tkví jádro pudla. Bydlím na špatné adrese. Jinak to být nemůže – moje doma je totiž očividně jinde než tam, kde jsem doposud žila. Vím, život je krátký, není nač čekat. Proto jsem už s ničím neotálela a vydala se domů.

Ale kudy? Pravá, levá, pravá... Domů prý trefí každý. Já taky trefím domů – ale ne k sobě. Musím najít někoho, kdo mě tam zavede.

Zatímco jsem takhle uvažovala, nohy mě donesly až k silnici. Jezdí tu auta. Jdu blíž a stopuji je. Nějaké z nich přece musí jet mou cestou (ať už je to kudykoli).

Zastaví mi malé modré autíčko. Řidič otevře dveře.

„Kam to bude, slečno?“

„Domů,“ odpovím rozhodně.

„A kdepak to je?“

„Tam, kde mi bude nejlépe.“

„Tak si nastupte.“

Dívám se z okénka, jak svištíme kolem polí a jiných polí. Směju se, jaké jsem měla štěstí, že jsem hned narazila, na někoho, kdo trefí zrovinka ke mně! Cestou si povídáme o květovaných závěsech, rebarborové zavařenině, běláscích zelných... zkrátka o všem, co v dnešní době stojí za zmínku. Bavíme se tak skvěle, že si ani neuvědomím, že jedeme několik hodin a už se začalo smrákat.

Najednou se skřípěním brzd zastavíme. Můj šofér vystoupí z auta a rozhlédne se na všechny strany, jako by se ujišťoval, že nás nikdo nepozoruje. Vylezu z ven za ním. Široko daleko není živé duše. Otočí se ke mně s omluvným úsměvem:

„Opravdu mě to mrzí, ale dál už vás vzít nemůžu.“

Vykulím na něj oči, protože stojíme právě uprostřed ničeho.

„Ale né! Nebojte se!“ dodává vzápětí, když si všimne mého výrazu, „dám vám něco, s čím budete doma raz dva!“

Šibalsky se na mě podívá a vytáhne z kapsy modrou tajuplnou tabletku.

„Vezměte si ji,“ řekne podávaje mi ten modrý zázrak.

Vděčně ji od něj přijímám.

„Jak to funguje?“ zeptám se fascinovaně a nespouštím přitom z toho vzácného daru oči.

„Jenom to spolknete a než se nadějete, už jste doma – tam, kde vám bude nejlépe!“ vysvětluje mi, nasedá do auta a je v trapu dřív, než mu stačím vyjádřit své díky.

Stojím osiřelá na kraji opuštěné silnice. Z dlaně se na mě směje malý modrásek, jako by se těšil, až bude ve mně. Vezmu ho mezi dva prsty, opatrně položím na vypláznutý jazyk, POLK – a je ve mně! Ale i tam se směje dál. Musím se smát s ním. Jak jen to bylo jednoduché!

Slunce už zapadlo, zbyly po něm jen červánky, které se roztahují po celé obloze. Lehnu si doprostřed silnice. Zavřu oči. Pevně. Je to tak skvělý, skvělý pocit. Už za malinkou chvíličku budu doma...